

HVEM ER BIBELENS GUD?

Åbn biblen og stil det mest basale og simple spørgsmål: Hvem er bibelens Gud?

5 Mosebog 32:39: "Erkend nu, at jeg, jeg er Gud uden anden Gud ved min Side".

Esajas 43:11: "jeg, jeg alene er HERREN, uden mig er der ingen Frelser".

Esajas 44:6: "Saa siger HERREN, Israels Konge, dets Genløser, Hærskarers HERRE: Jeg er den første og den sidste, uden mig er der ingen Gud".

Esajas 44:8: "Er der Gud uden mig, er der vel anden Klippe? Jeg ved ikke nogen".

Esajas 45:5: "HERREN er jeg, ellers ingen, uden mig er der ingen Gud".

Esajas 45:6: "saa de kender fra Solens Opgang til dens Nedgang: der er ingen uden mig. HERREN er jeg, ellers ingen".

Hoseas 13:4: "jeg er HERREN din Gud, fra du var i Ægyptens Land; du kender ej Gud uden mig, uden mig er der ingen Frelser".

5. Mosebog 4:35: "Du fik det at se, for at du skulde vide, at HERREN og ingen anden er Gud".

5. Mosebog 6:4: "Hør, Israel! HERREN vor Gud, HERREN er én".

Markus 12:32: "Rigtigt, Mester, og med Sandhed har du sagt, at han er een, og der er ingen anden foruden ham".

Det er indlysende at Jesus bekræftede Israels kampråb og motto (Shema, 5. Mos. 6:4) i Markus 12, vers 32. Enhver jøde vidste at dette motto fastslog, at den sande Gud, Israels Gud, er én person – og absolut ikke tre personer!

Jesus bekendte sig til denne forståelse som han delte med sine jødiske landsmænd. Jesus allierede sig med jøderne i sin definition af hvem Gud er. Jesus sagde, "Vi (jøder) ved hvem vi tilbeder" (Johannes 4:22). Og ingen jøde havde nogensinde tilbedt en treenig Gud. Jesus afveg ikke det mindste fra jødernes unitariske, ikke-trinitariske, monoteistiske bekendelse. Jesus citerede det gamle testaments definition af hvem Gud er, og gav dermed os som hans disciple, vores grundlæggende bekendelse. Det er en stor arrogance af os hedninge-kristne, at ændre på det motto som Jesus med stor tydelighed selv bekendte sig til. Læg mærke til hvor mange personer der er i dette motto: " HERREN vor Gud, HERREN er én". Gud er én person – ikke tre!

En populær teori beskriver Gud således, at Gud er "Én 'noget' og tre 'nogen'" (one 'what' and three 'who's'). Dette gør Gud fuldstændig upersonlig. Den eneste sande Gud er aldrig en 'noget' i biblen. Han beskrives som en person, som vist tusindvis af gange, ved brugen af personlige stedord i ental; 'jeg', 'mig', 'han', 'ham' osv. I biblen finder vi aldrig tallet 'tre' i forbindelse med den ene Gud.

Gud havde en enestående, jomfru-født søn, Messias, og den hellige ånd er Guds ånd, hans guddommelige tilstedeværelse og kraft i verden som oplyser og frelser. Men Gud taler aldrig til sin ånd (han talte ofte til sin søn). Ånden sender heller ikke hilsner til menneskene. Ånden bliver ikke tilbedt eller bedt til. Både Faderen og Sønnen adresseres med bøn og de bliver begge tilbedt – Jesus som Messias og Faderen

som den eneste sande Gud. Biblens ord for 'tilbedelse' er et 'elastisk' begreb, og dets betydning er ikke det samme som det danske ord 'tilbedelse'. David blev 'tilbedt' sammen med Gud (1 Krønikebog 29:20) og de hellige skal 'tilbedes' af deres forfølgere (Åbenbaringen 3:9). Det hebraiske og det græske ord for 'tilbedelse', kan både bruges på personer der ikke er den ene sande Gud, men ophøjede mennesker der handler i Guds autoritet.

Jesus er den ultimative talsmand for Gud, han er det perfekte udtryk for Guds sind og karakter. Men det betyder ikke at er Gud. Hvis Jesus var Gud, så ville vi have to Guder – en umulighed ifølge biblen. Faderen er den eneste Gud HERREN, og Jesus er Herren Kristus.

Skellet mellem Faderen og sønnen illustreres perfekt for s i Salme 110:1, hvor den eneste Gud, Yahveh, er adskilt fra Herren Messias. Herren Messias adresseres i denne profeti som "Adonai." "Adonai" betyder 'min Herre'. Denne titel bruges aldrig om Gud, men udelukkende om personer der ikke er Gud, mennesker i en position med magt (i sjældne tilfælde om engle). Hvis Jesus var Gud den almægtige, ville han beskrives i Salme 110:1 som "Adonai, " det ord der udelukkende bruges for den ene sande Gud (449 gange i det gamle testamente). Som kontrast ser vi i salme 110:5 "Adonai" den eneste sande Gud, der er Messias' støtte i hans fremtidige kamp for verdensherredømmet. Forskellen mellem "Adon" og "Adonai" er altid tydelig. "Adonai" er den eneste sande Gud. "Adoni" bruges aldrig om Gud. Det slående i dette er, at Messias gives en titel i Salme 110:1 der kun bruges om magtfulde mennesker og ikke en titel der fortæller at han er den evige Gud! Jøderne vidste udmærket hvad der var på spil, ved at afvige fra Israels strengt monoteistiske motto. Johannes og de andre apostle var fantastiske eksponenter for denne unitariske monoteisme (at Gud kun er én person). Vi kan læse i Johannes evangeliet, at Jesus definerer Faderen som "den eneste der er sand Gud" (Johannes 17:3; 5:44). Det følger tydeligvis, at apostlene og Jesus selv, ville have problemer med nogle af vor tids mainstream religiøse autoriteter, som ville gru over at Jesus og apostlene ikke var treenighedstilhængere og ikke fulgte det fjerde- og femte århundredes trosbekendelser!

Nogle prøver at forsvare disse post-bibelske trosbekendelser ved at appellere til Johannes 1:1. Men de læser dette vers med tanke på, at Guds søn var den 'ikke-skabte evige anden person i den treenige konstellation. De gør sig antagelser om, at "ordet" betyder "sønnen" i en tid før han blev født. Men teksten fortæller os, at det var Guds 'ord' – ikke hans søn – der eksisterede fra begyndelsen. Enhver der er bekendt med jødisk tænkning, ser her en parallel til visdommen, som var 'med Gud' fra begyndelsen (Ordsprogenes bog 8). Visdommen er personificeret (dvs. 'hun' taler som hvis hun var en person). Hun siger "jeg var altid med ham [Gud]." (the LORD possessed me, vers 22). På samme måde var 'ordet' eller 'visdommen' "med Gud" (Johannes 1:1) og var selv Gud – dvs. en Guds eget fuldstændige udtryk. Visdommen siger i Ordsprogenes bog, "jeg har [er] Forstand". Hun er det fuldkomne udtryk for Guds sindelag. Ordet "er" Gud – ikke som i en fuldstændig 'en-til-en' identitet/person, fordi ordet er også 'med Gud', men det er fuldt ud Guds udtryk. Ordet er den måde Gud har åbenbaret sig på. Men læg mærke til, at der kun er én person i Johannes 1:1-2. Det er Faderen og hans ord/visdom der skabte alt. Derefter sker det fantastiske, at vi for første gang introduceres til sønnen i vers 14, og vi møder her den enbårne søn som kundgør Faderen. Johannes' intention er at fortælle os, at Guds ord/udtryk/visdom, blev manifesteret i historien som et menneske, Guds søn. Jesus er derfor hvad ordet/visdommen blev. På nøjagtig samme måde, som en bil først planlægges på tegnebrættet, for derefter at 'blive kød' som et virkeligt, funktionelt køretøj – på samme måde er Guds visdom/ord fuldt ud udtrykt i Jesus. Jesus er det perfekte udtryk af Gud i et menneske, men han er ikke selv Gud, dvs. at sønnen er ikke en 'ikke-skabt, evig person'. Der findes kun én ikke-skabt person i universet og det er Faderen. Det er ikke mærkeligt, at Faderen kaldes "Guden" ('ho Theos' på græsk = Guden, ofte bare oversat 'Gud' i de danske oversættelser) mere end 1300 gange i det nye testamente. Begrebet "Gud" bruges få gange om Jesus i forbindelse med Jesus som den der reflekterer Gud. Husk at Moses også 'var Gud for Farao' (2 Mosebog 7:1). Dette betyder naturligvis ikke, at Moses rent faktisk var Gud, men at han var hans talsmand. På samme måde er Jesus den ultimative talsmand for Gud, den ypperste profet og den udvalgte konge fra Davids kongelige slægtslinje.

Det nye testamente fortæller os gang på gang, at Jesus er Messias, den levende Guds søn, en titel som også bruges om det fremtidige omvendte Israel (Hoseas 1:10). Jesus grundlagde sin menighed på bekendelsen af, at han var "Messias, den levende Guds søn," og som professor Brown fra Fuller Seminary samt mange andre teologer og bibellærde, fortæller os, "at blive kaldt Guds søn i biblen, betyder at du ikke er Gud selv." Dette er en indlysende sandhed, som kan undersøges og bekræftes af enhver.

Man kan læse at Adam, nationen Israel og mænd der er nær Gud i særlig grad, kan kaldes "Guds søn." De kristne kaldes "Guds sønner." Jesus er det kristne menneskes foregangsmand, den perfekte version af hvad det betyder at være "Guds søn." Hør på Paulus: Hvordan definerer han den eneste Gud på hvem de kristne skal stole? Paulus gengiver præcist det samme som de vers fra det gamle testamente der er gengivet herover (5. Mosebog 6:4 osv.) Paulus fortæller os nøjagtigt hvem denne unikke guddommelige person er: "Vi ved... at der ingen Gud er uden én... så er der dog for [kristne] dog kun én Gud, Faderen" (1 Korintherbrev 8:4-6). Dette er unitarisk monoteisme. (Hvorfor skrev Paulus ikke "Der er kun én Gud, Faderen, sønnen og Helligånden"?) Paulus troede også på, at "der er én Gud dog én mellemmand mellem Gud og menneskene – mennesket Messias Jesus" (1 Tim 2:5). Troede Paulus på treenigheden? Det er svært at forestille sig. Han skrev: "Gud, derimod, er én." (Galaterne 3:20, 1931 oversættelse). Disse udtalelser fra Paulus og Jesus, er markant anderledes end de trosbekendelser vi finder i vor tids kirker, som siger: "Vi tror på én Gud, evigt eksisterende i tre personer." Hør igen hvad Paulus siger: "Vi ved... at der ingen Gud er uden én... så er der dog for [kristne] dog kun én Gud, Faderen!" (1 Korintherbrev 8:4-6). Omfanget af den forvildelse der kom med treenighedslæren, skal ses i lyset af deres skråsikre bekendelse, at hvis en person ikke tror på denne "historiske trosbekendelse" (fra kirkekoncilerne) at Gud er 'tre i én', så er vedkommende en 'kultisk' og 'absolut ikke kristen'. Vi må med sorg erkende, at hverken Paulus eller Jesus selv, ville kvalificere sig som kristne ifølge trosbekendelser som denne. Noget er kørt fuldstændigt af sporet! Heldigvis er der tegn på, at en tilbagevenden til biblen Gud, er undervejs.

Som John MacArthur så rigtigt siger: "Begrebet 'den evigt eksisterende søn' i biblen" (kan findes i hans kommentarer til Hebræerbrevet, kap. 1). Her udtrykker MacArthur enighed med Adam Clark, som mente, at begrebet 'den evigt eksisterende søn,' som noget af det mest centrale i de traditionelle trosbekendelser, ikke bare var meningsløs, men direkte skadelig. En verdenskendt person inden for den systematiske teologi fra Fuller Seminary, Dr. Colin Brown, så korrekt udtrykker det: "Det er en almindelig, men graverende, fejltagelse, at læse Johannesevangeliet 1:1 som om det siger, 'I begyndelsen var sønnen...'" (Ex audit, 7, 1991).